

SUPERSTAR IN LOVE

ลุ่มรักซูเปอร์สตาร์

作家
จั่วเจีย

ลูนรักชูเปอร์สตาร์

แต่งโดย 作家 จั่วเจีย

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ISBN (e-book) 978-616-312-447-0

จัดจำหน่ายอีบุ๊ก สิงหาคม 2564

ราคา 129 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วณิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร กฤติมา สาลี

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธิกุล

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

ซีรีส์ *Superstar In Love* นี้เป็นเรื่องราวความรักของหนุ่มๆ สุดฮอต วง "FRIENDS" ที่มีสมาชิก 4 คน คือ เจย์ เฟย์ ตง และ ไค แบ่งเป็น 4 เล่ม แยกเป็น 4 คู่ ซึ่งสามารถอ่านเล่มไหนก่อนก็ได้ค่ะ

เล่มนี้ถึงตาของ "เฟย์" น้องเล็กสุดของวง "FRIENDS" ที่จะมีความรักกับเขาบ้างแล้ว แถมความรักครั้งนี้อุปสรรคยิ่งเยอะสุดๆ อีกด้วย เพราะนางเอกของเราเป็นดาราสาวชื่อดังของเกาหลี นอกจากพูดกันคนละภาษาแล้ว ยังเป็นรักทางไกลอีกด้วย ว่าแต่พวกเขามารักกันได้ยังไง และสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ มาอยู่ด้วยกันโดยไม่แยกจากกันได้ยังไง มาร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กันเลยนะคะ

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2564

คุยกับพี่เขียน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของผู้เขียนสมัยเรียนปริญญาตรีที่ครู-ศาสตราจารย์ฯ เป็นช่วงที่เริ่มเขียนนิยายแรก ๆ เลขในปี พ.ศ. 2548 - 2549 ตอนนั้นแต่งเป็นเรื่องราวโพสต์ลงเว็บบอร์ดเป็นตอน ๆ อยู่นานเป็นปี จนนิยายหลายเรื่องดีพิมพ์รวมเล่มไปหมดแล้ว แต่ด้วยความที่เรื่องนี้เป็นงานเขียนเรื่องแรกก็เลยเขียนไม่จบ และก็ยังไม่ค่อยสมบูรณ์นัก กลิ่นอายบรรยากาศในเรื่องก็จะค่อนข้างไปในยุค 90 มากกว่าเดียว ถ้าใครเคยติดตามอ่านกันมาก็คงจะพอคุ้น ๆ เรื่องราวอยู่บ้าง เพียงแต่เอามารีไบทใหม่เปลี่ยนจากเรื่องเดี่ยวขนาดยาว แยกออกมาเป็น 4 เรื่อง ตามตัวละครเอกซึ่งเป็นวงบอยแบนด์ที่มีสมาชิก 4 คน เพื่อให้สามารถอ่านเรื่องไหนก่อนก็ได้ไม่ต้องเรียงลำดับ

สำหรับเรื่องนี้ เป็นเรื่องราวของพระเอกน้องคนสุดท้องในวงบอยแบนด์ที่บังเอิญได้พบรักกับนางเอกสาวชาวเกาหลี เนื่องจากช่วงนั้นได้รับอิทธิพลจากการดูหนังและซีรีส์เกาหลีเรื่องแรก ๆ ที่เข้ามาฉายในไทยอย่าง *My Sassy Girl* และ *Autumn in My Heart* ทำให้นางเอกและบรรยากาศในเรื่องนี้อาจจะคล้าย ๆ คุซึริสโรแมนติกดราม่าเกาหลียุคเก่า ๆ ไปโดยปริยาย

ต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์ Happy Banana บ.ก. พี่เกรท พี่ดา วัฒน ที่นี้ ที่ถือโอกาสรวบรวมปิดฝุ่นผลงานเรื่องแรกของผู้เขียนมาไว้ในรูปแบบ E-Book ซึ่งก็อาจจะทำให้คนอ่านที่เคยติดตามกันมานานและเคยถามถึงว่าจะหาอ่านนิยายเรื่องแรกที่ผู้เขียนเคยเขียนลงเว็บบอร์ดเรื่องนี้ได้ที่ไหน ได้มีโอกาสอ่านนิยายเรื่องนี้และนึกถึงบรรยากาศในอดีตสมัยนั้นกันอีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ และขอบคุณคนอ่านทุกคนค่ะ

จั่วเจีย

Chapter 1

สี่หนุ่มหล่อนั่งอยู่บนโซฟาหนังสีแดงเข้มกับสีดำทำจากหนังอย่างดีฝั่งละสองคน โดยมีโต๊ะกระจกตั้งคั่นตรงกลาง บนโต๊ะมีของขบเคี้ยวและเครื่องดื่มภายในคลับวางอยู่ นี่คือร้านประจำที่พวกเขา FRIENDS ชอบนัดพบกันเป็นการส่วนตัว

“พักร้อนคราวนี้ พวกเราจะไปไหนกัน” เจย์ หนุ่มหน้าดีหุ่นล่ำบึกเป็นคนเปิดประเด็น

“ฉันจะกลับบ้านที่ย่างกุ้ง” ไค ชายหนุ่มหน้าตาคมเข้มตอบคนแรก ทุกคนพยักหน้ารับรู้ พักผ่อนประจำปีมีครั้งเดียวในหนึ่งปีที่บริษัทคอมมิคส์ต้นสังกัดของพวกเขาจะให้วันหยุดยาวแก่พวกเขานานหนึ่งเดือน ถ้าไม่ไปท่องเที่ยว ส่วนใหญ่พวกเขาก็จะกลับบ้านไปเยี่ยมครอบครัวกัน เช่นไค นอกจากครอบครัวของเขาที่ย่างกุ้งแล้ว ก็ยังมีญาติอยู่ที่เมืองไทยอีก

“ไปเยี่ยมพ่อแม่เหมือนเดิมเหวอไค” เฟย ชายหนุ่มที่อายุน้อยที่สุดในบรรดาทั้งสี่คนซึ่งนั่งข้างกันเอ่ยถามเพื่อน

“ใช่ แต่หนนี้พิเศษหน่อย” คำตอบของไคทำเอาสามหนุ่มที่เหลือหันมามองหน้ากันด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์แบบรู้ทัน

เฟยแหวทันที้ “แหม...นายจะพาว่าที่ลูกสะใภ้ไปให้ครอบครัวรู้จัก
เหรือ เห็นบ่นว่าแฟนนายไม่ยอมให้นา ไปทำอิท่าไหนล่ะ เขาถึงยอม”

“มันมีเคล็ดลับเว้ย” ไคอมยืม “อย่างนายคงไม่เข้าใจเหรือ”

“นายมีอะไรก็แนะนำหน่อยเหอะ สงสารเฟยมัน คิดว่าให้เป็น
วิทยาทาน มันยิ่งซื้อบื้อเรื่องนี้อยู่” เจย์ซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามยกขวดเบียร์ขึ้น
จิบพลางพูดบ้าง

แม้ถูกเพื่อนสบประมาทกันจะๆ แต่เฟยกลับยิ้มเฉย เขาเป็นน้อง
เล็กของวง เพราะอายุน้อยที่สุดในบรรดาสี่คน จึงโดนแกล้งจนชินแล้ว

“น่าอิจฉา รักกันดีจังนะ” ตง พี่ใหญ่ของวงผู้เรียบพร้อมพูดด้วยรอย
ยิ้ม เพราะเขาเห็นไคกับแฟนสาวคนใหม่คบกันมานานแล้วและก็หวานกัน
มาตลอด

ไคเลยหันไปถามตงบ้าง “แล้วนายล่ะตง จะไปไหน”

ตงยิ้มแบบอ่อนล้าเล็กน้อย “ฉันนะเหรือ ยังไม่รู้เลย แต่ที่แน่ๆ ขอ
นอนอยู่บ้านเฉยๆ สักเจ็ดวันเจ็ดคืนก่อนแล้วค่อยตื่นมาคิดก็แล้วกัน”

เจย์หันไปตอบตงซึ่งนั่งอยู่ข้างกันเป็นการให้กำลังใจ ทุกคนรู้ว่า
ตลอดปีที่ผ่านมา ไม่มีใครพักผ่อนน้อยเท่าตงอีกแล้ว นอกเหนือจากงาน
เพลงที่พวกเขาทำด้วยกันแล้ว แต่ละคนยังรับงานอื่นตามที่บริษัทต้นสังกัด
จัดให้อีก ไม่ว่าจะเป็น ละคร ภาพยนตร์โฆษณา ถ่ายแบบ ซึ่งในพวกเขา
สี่คน ตงในฐานะที่เป็นเหมือนพี่ใหญ่ของวงเป็นคนที่รับงานเยอะที่สุดอีก
ด้วย

“นายสองคนก็คงกลับบ้านเหมือนกันละสิ ไข่ไหม” ไคถามเจย์และ
เฟยบ้าง

พ่อของเจย์ทำงานบริษัทต่างชาติจึงต้องย้ายไปหลายประเทศ ก่อน

ลัทธิทุนเปอร์สตร

จะตัดสินใจพาครอบครัวย้ายไปลงหลักปักฐานที่อเมริกาเมื่อสิบปีที่แล้ว
เจย์ที่มาทำงานที่ได้หันเหกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่อเมริกาปีละครั้ง ส่วน
เฟย์บ้านเกิดอยู่จังหวัดอิหลาน

พอเฟย์พยักหน้าตอบรับว่าใช่แล้ว เจย์ก็หันไปหาอีก “นี่เฟย์ นาย
กลับบ้านนาน ๆ นะ ระวังพูดเหน่อล่ะ หนที่แล้วหยุดไปครึ่งเดือน เจอกัน
อีกทีฉันฟังที่นายพูดไม่รู้เรื่องเลย” แล้วเขาก็ทำเสียงพูดสำเนียงจีนเหน่อ ๆ
เพี้ยน ๆ สำเนียงจังหวัดนั้นแซวเฟย์

“นายนะเจย์ ใช่ว่าจะภาษาจีนแข็งแรง ยังมีหน้าไปแซวเฟย์มันอีก
ช่างกล้านะนายนี้” ไคตำหนิ เรียกเสียงหัวเราะภายในวงนั้น

“เออล่ะ ไหน ๆ วันนี้เราก็อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว มาดื่ม
ฉลองปีใหม่ว่างหน้ากันดีกว่า” เจย์ยกขวดเบียร์ขึ้นก่อน จากนั้นอีกสาม
หนุ่มจึงยกขวดในมือขึ้นตาม ทั้งสี่ชนวดกันก่อนจะพูดพร้อมกันว่า

“เมอร์รี่คริสมาสต์ แอนด์แฮปปี้นิวเยียร์!”

Chapter 2

อิหลาน จังหวัดหนึ่งโนได้หวัน ร่างสูงโปร่งกำลังเดินเรื่อย ๆ กลับบ้านของเขาด้วยท่าที่สบาย ๆ ไม่รีบร้อน ฉะนั้นเขาใส่เสื้อสเวตเตอร์สีเทาตัวใหญ่กับกางเกงขาวยาวสีขาว ที่หลังสะพานเป่ไบหนึ่ง ผมสลวยสีน้ำตาลประกายสัมผัสที่ยาวระต้นคอของเขานั้น สะท้อนกับแสงแดดอบอุ่นที่ส่องลงมาในหน้าหนาวทำให้เป็นสีออกส้ม ๆ เขาเพิ่งกลับจากไปมหาวิทยาลัยมา เพราะยังเรียนอยู่ปีสุดท้าย ตั้งแต่ช่วงการมางานค่อนข้างเยอะเขาก็เลยมีแนวว่าอาจจะจบช้ากว่าเพื่อนร่วมรุ่นไปสักนิด เฟยเดินไปตามถนนเส้นทางที่จะกลับบ้าน เมื่อผ่านร้านขายผลไม้ แม่ค้าที่เป็นคุณป้าใจดีแถวนั้นก็ทักทายเขาตามเคย เฟยหันไปโค้งทักเธอยิ้ม ๆ อย่างคุ้นเคย เพราะความน่ารักของเขาแบบนี้ตั้งแต่เด็กจนโตจึงทำให้คนแถวบ้านเอ็นดูเขากันหมด

พอมาถึงร้านหนังสือตรงมุมถนนเฟยก็หยุดเดินหันไปดูหนังสือคุณลุงเจ้าของร้านยิ้มให้เขาอีกเหมือนกัน “ว่าไง ไม่เห็นหน้านานเลยนะพ่อหนุ่ม”

เฟยพยักหน้าเร็ว ๆ ยิ้มให้ เป็นท่าที่ชอบทำประจำเวลาทักทาย แล้วก็หยิบหนังสือพิมพ์บนแผงมาดู เขารู้สึกสบายใจที่สุดเวลากลับมาบ้านที่

ต่างจังหวัด บ้านเขาไม่ได้อยู่ในตัวเมืองบรรยากาศจึงเงียบสงบ ไม่ค่อยจะมีนักท่องเที่ยว มีแต่คนในพื้นที่ ตั้งแต่พักผ่อนมาลัปดาห์หนึ่งเขารู้สึกเป็นอิสระอย่างบอกไม่ถูก จนแทบไม่อยากจะกลับไปเลย เขาได้นอนตื่นสาย ได้ไปเรียนหนังสือ มีเวลาทำอะไรส่วนตัวมากมาย เคยมีหลายครั้งที่เขาคิดอยากออกจากวงการ แต่จนแล้วจนรอด มันก็กลายเป็นสิ่งที่ผูกพันกับชีวิตเขาจนไม่สามารถแยกออกจากมันได้ ดังนั้น เขาก็จึงอยากเก็บเกี่ยวช่วงเวลาที่ได้พักผ่อนนี้ให้มากที่สุด ก่อนที่จะต้องกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงไปทำหน้าที่ที่รอเขาอยู่

เมื่อคืนเขามีเวลาวางนอนดูหนังจนติดแบบที่ปกติแทบจะไม่มีทางเป็นไปได้เลย เขาไม่มีเวลาจะเข้าไปดูหนังในโรงภาพยนตร์ด้วยซ้ำ เว้นเสียแต่ว่าเป็นภาพยนตร์ที่เขาสนใจแล้วต้องไปร่วมในงานเปิดตัวรอบปฐมทัศน์เท่านั้น

ตอนแรกเขาก็ไม่ได้ตั้งใจจะดูอะไรเป็นพิเศษ เขากดเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ รายการในทีวีมีแต่รายการจากต่างประเทศส่วนใหญ่ภาษาอังกฤษเสียเป็นส่วนมากซึ่งแน่นอนว่าภูมิแพ้ภาษาต่างประเทศของเขานั้นมีมากเป็นพิเศษ เขาใช้เกียจอ่านซับไตเติ้ลก็เลยได้แต่กดเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ แทนที่จะหยุดดูรายการใดรายการหนึ่งได้อย่างเป็นจริงเป็นจัง แต่แล้วเมื่อเปลี่ยนไปหมวดเอเชียอนุทวีป ซึ่งมีหนังเอเชียให้เลือกมากมายเขาก็หยุดกดเปลี่ยนช่องและมองไปที่จออย่างสนใจ

มันเป็นหนังเกาหลีเรื่องหนึ่งซึ่งปกติแล้วเขาไม่ค่อยชอบอย่างเพื่อนของเขา เพราะถ้าเป็นตลกก็ตลกจะสามารถบอกได้ทันทีว่านี่คือหนังประเภทไหนเรื่องอะไร เพราะแน่นอนว่าตลกจะต้องเคยดูมาหมดแล้ว ตลกชอบดูหนังมาก ถึงขั้นสมัยก่อนนั้นมีเก็บสะสมดีวีดีเป็นงานอดิเรกเลยทีเดียว เขาคิด

ขณะมองไปที่จอ

พอดีมาถึงฉากนั้นที่ตัวละครอยู่ในสถานีรถไฟใต้ดิน หญิงสาวนางเอกของเรื่อง เธอหน้าตาน่ารักดี ผมยาวสลวยกำลังยืนในเงเงเกาะเสาอยู่บนรถไฟ โดยมีพระเอกยืนดูอยู่ห่าง ๆ แล้วจู่ ๆ ผู้หญิงคนนั้นก็อ้วกออกมารดหัวคนที่นั่งอยู่ในรถไฟ เรียกเสียงหัวเราะขำไม่หยุดจากชายหนุ่มผู้ชมเพียงคนเดียวตรงหน้าจอขณะนั้น แล้วเขาก็ดูหนังทั้งเรื่องนั้นยาวไปจนจบอย่างตั้งใจ

ขณะที่เขากำลังคิดอะไรเพลิน ๆ อยู่หน้าร้านขายหนังสือ จู่ ๆ ร่างเขาก็โดนกระแทกจนเซไป เพยหันหลังไปมองอย่างงง ๆ เขาเห็นร่างหนึ่งที่ตั้งเป็นผู้ชายสวมแจ็กเก็ตดำวิ่งผ่านเขาไปอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! นั่นมันไอ้พวกโจรวิ่งราวนี่นาไอ้หนู” คุณลุงเจ้าของร้านตะโกนเพยเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เพราะมีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังวิ่งตามผู้ชายคนนั้นมาอย่างรีบร้อน และพูดตะโกนด้วย เพยฟังไม่ออกว่าเธอพูดอะไร เพราะมันไม่ใช่ภาษาจีนแน่ ๆ แต่ถ้าเดาจากเหตุการณ์ตอนนี้ พนันได้เลยว่าเธอต้องพูดประมาณว่า ‘ช่วยด้วย ไอ้หมอนั่นมันขโมยกระเป๋าฉัน’ เพยไม่คิดอะไร เลี้ยววินาทีนั้นเขาออกวิ่งตามผู้ชายชุดดำคนนั้นไปทันที

โจรวิ่งราวคนนั้นดูเหมือนจะตกใจ และยังวิ่งเร็วขึ้นเมื่อหันกลับมามอง และเห็นว่ามีคนวิ่งตาม

“หยุดนะ ไอ้หัวขโมย” เพยตะโกนไปด้วยวิ่งไปด้วย จนมาถึงสี่แยกไฟแดงที่ติดอยู่ก็เปลี่ยนเป็นไฟเขียว แม้จะมีรถวิ่งไม่มากนักเพราะเป็นถนนต่างจังหวัดแต่รถก็วิ่งเร็วผ่านไปผ่านมาเรื่อย ๆ โจรคนนั้นวิ่งข้ามไปอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาที่ไฟเปลี่ยนเป็นไฟเขียว

เพยหยุดยืนหอบอยู่อีกฟากหนึ่งของถนน มองรถที่วิ่งสวนกันไปมา

เขาหยุดหิดสุดขีด จะวิ่งเข้าไปก็ไม่มีจังหวะ ใจคนนั้นไปหยุดยืนหอบ อยู่ฝั่งตรงข้ามมองมาที่เขา มันใส่หมวกแก๊ปสีดำ ปิดบังหน้าตา แต่เฟย์รู้ว่ามันคงกำลังยิ้มด้วยความดีใจที่หนีเขาพ้น แล้วทันใดนั้น เมื่อใจวิ่งวาว หันหลังกลับทำท่าจะเดินจากไป ความคิดอย่างหนึ่งก็วิ่งเข้าสู่สมองเฟย์ทันที มันก็ต้องลองเสียดู เฟย์คิดขณะปลดเบาะสีดำไปโยนบนไหล่ออก ในนั้นบรรจุตำราเรียนเล่มหนาที่เขาเพิ่งยืมมาจากห้องสมุดพอดี ยกขึ้นสุดแขน เล็งตำแหน่ง แล้วเขาก็เขวี้ยงออกไปเต็มแรง

เป้ของเขาลอยละลือข้ามถนนไปยังฝั่งนั้น เฟย์มองตามด้วยความลุ้น

พลัก!!! เสียงกระเป๋ากของเฟย์กระทบกับหัวของใจในแจ็กเก็ตดำอย่างเต็มแรง ร่างนั้นเซตลาล้มลง เฟย์ทำท่าเอาแขนชกลมแบบดีใจ ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดงอีกครั้ง เขารีบวิ่งข้ามถนนไปทันที ใจคนนั้นรีบลุกขึ้นมา เฟย์รีบวิ่งตามแต่ไม่ทันแล้ว มันโยนกระเป๋าสู่หน้าเขาแล้วออกวิ่งเต็มฝีเท้า เฟย์คว้ากระเป๋ามาได้แล้ววิ่งตามต่อ เขามาหยุดยืนหอบตรงหัวมุมถนน ใจวิ่งวาวคนนั้นก็หายไปแล้ว

เฟย์ก้มตัวลงเอามือเท้าเข้าทั้งสองข้างหอบ ๆ รู้สึกเจ็บแปลบที่ขาโยนเพราะการวิ่งมาระยะไกล เขาสูดออกซิเจนเข้าปอดแรง ๆ ด้วยความเหนื่อย แล้วเขาก็เดินย้อนกลับมาทางเดิม หยิบเป้ของเขาที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมาปิดฝูก่อนจะสะพายไหล่

เฟย์ยกหน้าขึ้น พอดีกับที่หญิงสาวคนเมื่อครู่กำลังวิ่งข้ามถนนตรงมาหาเขา

“เอ่อ...ขอโทษด้วย ผมตามมันไม่ทัน นี่กระเป๋าสของคุณ” เขาพูดซ้ำ ๆ หวังว่าเธอคงจะเข้าใจคำพูดของเขา โยนกระเป๋ามาให้ เธอเอื้อมมือมา

รับไปเปิดดู ในกระเป๋าวางเปล่า กระเป๋าเงินกับโทรศัพท์หายไปแล้ว

เฟยมองเธออย่างอึดอัดเล็กน้อย ที่พูดเมื่อครู่เขาคิดว่าเธอคงไม่เข้าใจหรอก เขายังเป็นโรคไม่ถูกกับชาวต่างชาติอยู่ด้วย เฟยคิดถึงเพื่อนขึ้นมาทันที ถ้าตอนนี้เจย์หรือไคมาอยู่ที่นี้กับเขาคงดีไม่น้อยเพราะสองคนนั้นเก่งภาษาออกจะตายไป คงช่วยเป็นล่ามให้เขาได้

หญิงสาวผมยาวเงยหน้าขึ้นมามองเขา ดูท่าทางยังตกใจอยู่ หน้าที่ขาวของเธอยิ่งดูซีดเซียวมากขึ้น แต่เธอก็คลีเอ้มพร้อมโค้งให้เขา “Thank you” สำเนียงเธอดูไม่ค่อยดีนัก เฟยคิดเมื่อได้ฟัง ท่าทางเธอคงจะเก่งภาษาอังกฤษระดับเดียวกับเขา นั่นก็คือระดับตุนั่นเอง

แล้วเธอก็ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น เฟยพอจะเข้าใจความรู้สึกของเธอ เธอเพิ่งเจอเรื่องแบบนี้มาคงตกใจมาก แต่เฟยก็ไม่รู้จะทำยังไง เฟยเริ่มต้นอย่างตะกุกตะกัก “เอ่อ...คุณจะไปแจ้งตำรวจมั๊ย ผมจะพาไป”

หญิงสาวเงยหน้ามองเขาอีกครั้งทำหน้าสงสัย เธอคงฟังไม่ออก เฟยยกมือขึ้นเกาหัว จะทำไงดี เขาคิดเมื่อมองเธอ วินาทีนั้นเขาเริ่มรู้สึกคันๆ หน่ว่าเคยเห็นเธอที่ไหน แต่เฟยก็ไม่ได้คิดต่อ ผู้หญิงผมยาว ผิวขาวแบบนี้มีทั่วไป ถึงแม้ว่าเธอจะสวย แต่เฟยไม่ได้สนใจในกรณีนั้น เพราะปกติเขาเป็นคนไม่ค่อยใส่ใจเรื่องหน้าตาอยู่แล้ว ผู้หญิงทุกคนก็สวยเหมือนกันหมดในความคิดของเฟย เขาไม่ค่อยสนใจผู้หญิงสวยๆ นัก ต่างจากเพื่อนของเขาสองคนโดยสิ้นเชิง ยิ่งเจย์กับไค ขาแน่นนะเน้นรูปร่างหน้าตาเป็นหลักอันดับแรก

“เอ่อ...ผมหมายถึง Police นะ คุณเข้าใจไหม” เฟยใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงในการคิดศัพท์ภาษาอังกฤษ มือถือก็ไม่ได้เอามาอีก จะเปิดโปรแกรมแปลภาษาก็ไม่มีอุปกรณ์ ช่วงพักร้อนเขาไม่ติดต่อกับใครเร่งด่วน

ลัทธิบูเปอร์สตาร์

เท่าไร ตารางงานก็โล่งตลอดเดือน เขาเป็นคนไม่ติดโทรศัพท์มือถือ อยากอยู่ห่างๆ เสียมากกว่า เพราะวันปกติก็เจอผู้จัดการโทร. ตามเรื่องงานทั้งวัน มันเป็นเวลาพักผ่อนของเขา ที่เคยทำให้ใครโทร. มาตาม

เธอยิ้ม พยักหน้าเร็วๆ เมื่อได้ยินคำว่าตำรวจ พอจะเข้าใจความหมายของเขา “โชคดีที่พาสสปอร์ตของฉันยังอยู่ แต่เงินสด บัตรเครดิต ไม่มีเลย โทรศัพท์เจ้านั่นก็เอาไป” เธอพิมพ์

เพิกเฉยหวั่นหวาดทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าเธอพูดว่าอะไร ภาษาฟังแปลกๆ คนญี่ปุ่นหรือหรือว่าเกาหลี เพ่คิด

เธอพยายามจะสื่อสารกับเขาต่อ “คือ ฉันแค่อยากใช้โทรศัพท์นะ เพราะตอนนี้ไม่มีเงินเลย ฉันต้องโทร. ไประงับบัตรเครดิต ต้องโทร. บอกที่บ้านด้วย”

เพียยิ้มแฉะๆ ไม่เข้าใจ เธอจึงพูดใหม่ “เอ่อ...I want telephone คุณเข้าใจไหมเนี่ย”

เพียพยักหน้าเร็วๆ ได้ยินคำว่าโทรศัพท์ “เอ่อ...ตอนนี้ ผมไม่มี No telephone นะ อยู่ที่บ้าน” ทำท่าล้วงกระเป๋าทางแกง แบมือประกอบการพูด “เอาแบบนี้ดีกว่า คุณพักที่ไหน เดี่ยวผมไปส่งคุณเอง” พยายามสื่อสารเต็มที่ อยากจะบอกว่า นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดแล้ว

หญิงสาวสายหน้าซำๆ หน้าดูขุ่นเล็กน้อยด้วยความกลุ้มใจ “ฉันยังไม่มีที่พัก เพิ่งมาถึงก็โดนวิ่งราว” เธอจับกระเป๋าเดินทางใบปานกลางที่อยู่ข้างกาย เธอดูรายละเอียดคดจองที่พักไว้แล้วก่อนมา แบบจ่ายเงินตอนเข้าเช็คอิน แต่รายละเอียดมันอยู่ในโทรศัพท์มือถือ ยิ่งพอมาดูต่างจังหวัดแบบนี้ ไม่ได้มีโรงแรมที่พักเยอะแยะอย่างในตัวเมือง แล้วที่นี้ก็

ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยวด้วย มีแต่บ้านคน เธอไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อไปดี

เฟยขมวดคิ้ว ประเมินสถานการณ์ที่เป็นอยู่ นี่เธอมีกระเป๋าเดินทางมาด้วย หมายความว่าเธอยังไม่มีที่พักแน่ๆ เลย เอ...เอาใจดี เฟยคิดหนัก แล้วก็พยายามถามอีกครั้ง “เพื่อนคุณล่ะ คุณมากับใคร”

หญิงสาวส่ายหน้าอีก เฟยกลั้มหนัก เขาเอามือเสยผมเล็กน้อย นี่เธอเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวแท้ๆ เดินทางมาต่างประเทศคนเดียวกลัวหาญมาก พ่อแม่เธอปล่อยมาได้ยังไงเนี่ย เฟยคิด เมื่อประเมินจากหน้าตาว่าเธอคงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา

ต่างคนต่างยืนนิ่ง หญิงสาวมองหน้าเฟย เขาดูเป็นคนดีไม่น้อย อุดมสำหรับช่วยเหลือเธอ แต่มาตอนนี้เธอเดาว่าเขาคงจะเริ่มรำคาญเธอแล้ว พูดกันก็ไม่เข้าใจ เขาคงไม่อยากเดือดร้อน คิดเสร็จเธอก็เลยยิ้มให้เขานิดหนึ่ง “Thank you” เธอพูดอีกครั้งก่อนจะหยิบกระเป๋าหันหลังเดิน คงต้องไปหาตำรวจก่อนแล้วค่อยจัดการเรื่องโทรศัพท์มือถือและเรื่องเงินเอาคืนหน้าแล้วล่ะ

เฟยเบิกตามองด้วยความงง ถ้าตามปกติแล้วเขาจะขอยู่ค้างคนต่างชาติทุกประเทศถ้าหลีกเลี่ยงได้ แต่สถานการณ์ตอนนี้มันไม่ใช่ เขาไม่ใช่คนใจแค่งานคนนั้น จะปล่อยเธอไปได้ยังไง ผู้หญิงตัวคนเดียว ในสถานที่แบบนี้ เขามองเธอแล้วก็อดนึกถึงอสังหาริมทรัพย์ในดินแดนมหัศจรรย์ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“เดี๋ยวคุณ” เฟยเรียก รีบวิ่งตามมาหยุดยืนข้างหน้าหญิงสาว “แล้วคุณจะไปไหน ไปยังไง” เธอไม่มีอะไรเลยทั้งเงินและโทรศัพท์มือถือ แล้วจะไปไหนมาไหนถูกหรือ

หญิงสาวส่ายหน้าช้าๆ ผมยาวสลวยสีน้ำตาลเข้มของเธอปลิวตาม

ลัทธิบูเปอร์สตาร์

แรงลม เธอกำลังใช้ความคิด พอไม่มีแผนที่ซึ่งอยู่ในโทรศัพท์มือถือเธอสั่นกัน เธอก็คิดหนักเหมือนกันว่าจะเดินทางไปทางไหนอย่างไร คงต้องอาศัยถามเขาและคนแถวนี้เอา “I don't know.”

“คุณเป็นผู้หญิงนะ ไปไหนคนเดียวแบบนี้มันอันตราย เมื่อกี้ก็เพิ่งจะเจอมากับตัว ยังไม่เช็ดอีกเหรอ” เขาอบรมเธอยาวเป็นภาษาจีนกลาง หญิงสาวขมวดคิ้ว แน่نونว่าฟังไม่ออก แต่รู้สึกได้ว่า เขากำลังตำหนิอะไรเธอสักอย่าง

เฟยส่ายหัว ถอนใจ ถึงพูดอะไรไปเธอก็ไม่รู้เรื่องอยู่ดี “เอาแบบนี้ละ เดี๋ยวผมพาคุณไปแจ้งตำรวจเรื่องโดนตั้งรกรากก่อนนะ โรงพักมันอยู่ค่อนข้างไกล คุณไปไม่ถูกหรอก เสร็จแล้วได้ยวแะไปบ้านผม คุณจะได้ใช้โทรศัพท์”

เธอฟังพอเข้าใจบ้างนิดหน่อย เพราะอีกฝ่ายพูดอังกฤษคำจิ้นคำ เฟยรีบพูดต่อ กลัวเธอแปลเจตนาเขาผิด พยายามจะอธิบายให้เธอเข้าใจ “ผมอยู่กับแม่นะ ที่บ้านไม่ได้มีผมคนเดียว คุณเข้าใจไหม ปลอดภัย ผมเป็นคนดี”

หญิงสาวยิ้มให้ เขาดูเป็นคนดีและทำทางดูเขาอยากจะช่วยเหลือเธอจริงๆ เธอรู้สึกได้ถึงเจตนาดีของเขา อีกอย่างตอนนี้เธอไม่ได้มีทางเลือกมากนัก ยังไงถ้าดูลาดเลาว่าไม่ดีเธอก็อย่าหาทางหนีทีไรแล้วกัน คิดเผื่อไว้ก่อน

หญิงสาวพยักหน้า เฟยก็เลยพยักหน้าให้บ้างเร็วๆ เขาออกเดินนำเธอไปย้อนกลับไปยังถนนเส้นที่วิ่งเข้ามา หญิงสาวเดินตามเงิบๆ จนเฟยเอื้อมมือไปจับกระเป๋าดำเดินทางของเธอ ประมาณว่าให้ช่วยถือไหม แต่เธอส่ายหน้ายิ้มๆ เขาก็เลยพยักหน้าอย่างเข้าใจ เธอเพิ่งเจอใจระทึก

คงยังไม่เข้าใจให้กระป๋องเดินทางแก่คนแปลกหน้าอีกง่าย ๆ เขาคิดและเดิน
นำต่อไป

เฟยหันมาถามขณะเดินมาด้วยกันเงียบ ๆ ครู่หนึ่ง “คุณเป็นคน
ประเทศไหน เกาหลีหรือ ญี่ปุ่น”

หญิงสาวทำหน้าแบบถามว่าเขาพูดอะไร เขาเอามือชี้ไปที่ตัวเธอ
หญิงสาวยิ้มเข้าใจก่อนจะตอบ “I’m Korean.”

“อ้อ” เขาพยักหน้า “แล้วคุณชื่ออะไร ผมชื่อเฟย”

“เฟย” หญิงสาวทวนคำของเขาซ้ำ ๆ เฟยพยักหน้า ทำเหมือนกัน
ที่ชื่อเขาฟังดูแปลกอีกแบบเวลาเธอเรียกด้วยสำเนียงเกาหลี

“ใช่ นั่นชื่อผม แล้วคุณ...” เขาเอามือที่ชี้ตัวเองไปชี้ที่เธอ “อินฮวา
ฉันชื่อ จีอินฮวา”

“อินฮวา” เขาทวนชื่อเธอ ซึ่งฟังดูแปลกมากสำหรับเขา แต่ก็เป็น
ชื่อที่น่ารักดี

เฟยเพียงแค่พยักหน้าแบบเข้าใจ ก่อนจะออกเดินอีกครั้ง หญิงสาว
เลยเดินตามเขาต่อไปอย่างเงียบ ๆ

Chapter 3

ร่างสูงโปร่งในเสื้อเวดเตอร์สีเทาบนไหล่สะพายเป้ใบหนึ่ง เดินมาถึงบ้านของเขาที่เป็นบ้านเดี่ยวขนาดกลางสองชั้น รอบบริเวณเป็นสวนเขียวชอุ่มไปด้วยต้นไม้ มือเรียวยาวเอื้อมไปผลักประตูรั้วไม้แบบเตี้ยๆ ให้เปิดออก เขาเบี่ยงตัวเป็นเชิงให้หญิงสาวผมยาวที่เดินตามมาเข้าไปก่อน

อินสวาเดินผ่านประตูรั้วแล้วก็หยุดยืนมองไปรอบๆ บ้านหลังนี้ดูอบอุ่น และน่ารักมาก ต้นไม้ก็เขียวะ

เพยปิดประตูรั้วเสร็จก็เดินนำเข้าไป ทันใดนั้นสุนัขพันธุ์กิกลเดินรีทรีฟเวอร์สีน้ำตาลทองตัวใหญ่ของเขาก็วิ่งกระโจนเข้ามา พร้อมเสียงเห่า “โฮ่ง!”

เพยหันกลับมา รีบเรียกสุนัขของเขาด้วยความตกใจ “เฮ้ย! ลัคกี้หยุด!”

แต่ไม่ทันเสียแล้ว สุนัขของเขาโผล่เข้าไปสู่อินสวาเต็มแรงจนร่างเธอเสียหลักเล็กน้อย พอดั้งสติได้ เธอก็หัวเราะ นั่งลงลูบหัวลูบตัวสุนัขของเพยที่ตอนนี้เลียหน้าเลียตาเธออย่างเมามันพลางส่งเสียงหึ่งๆ รวากับเจจเจ้าของที่พลัดพรากจากกันมากกว่าสิบปี

เฟยอ้าปากค้างด้วยความงง ปกติลัคก็ไม่ค่อยเล่นกับคนแปลกหน้า เขาตั้งใจได้แล้วก็เดินไปแยกลัคก็ออกจากเธอ

“ลัคก็ หยุตๆ ปล่อยเธอเถอะนะ นี่แกกินอะไรผิดเข้าไปหรือเปล่า เนี่ย” เขาพึมพำ ขณะที่มือดึงแขนอินฮวาให้ลุกขึ้นยืนแล้วเดินต่อ ช่วยเธอ ลากกระเป๋าดูทาง ลัคก็เดินตามติดไปจนถึงหน้าประตูบ้าน

อินฮวามีกว้าง การต้อนรับจากสุนัขตัวนี้ทำให้เธอรู้สึกสบายใจ ขึ้นมาอย่างประหลาด “หมาของคุณน่ารักจังเลยคะ ท้าทางมันจะชอบอยู่กับคนนะคะ” เธอบอกเฟย เอามือชี้ไปที่ลัคก็ประจบการพูด

เฟยพยักหน้าทำเป็นเข้าใจ เขาเดาว่าเธอคงชมว่าหมาน่ารัก อะไรทำนองนี้ จริงๆ แล้วลัคก็ไม่ชอบคนแปลกหน้าเท่าไร เธอรอดจากการกระโดดใส่มาอย่างปาฏิหาริย์เพราะตัวลัคก็ก็ใหญ่มากพอจะหับคนตัวเล็กๆ อย่างเธอให้จุกตายได้เลย

“ชื่อลัคก็หรือคะ” เธอถาม เพราะเมื่อครูได้ยินเขาเรียกมันว่าอย่างนั้น

เฟยพยักหน้าอีก ช่วงนี้เขาเหมือนจะเป็นไปบ่อยๆ แต่ความเป็นจริงคือเขากำลังพยายามพูดมากที่สุดในชีวิต หลักฐานคือการพาเธอไปโรงพักแจ้งความเอาไว้ก่อน จากนั้นก็พาเธอมาจนถึงบ้านของเขาได้ โดยที่เธอไม่ได้คิดว่าเขาเป็นพวกฆาตกรโรคจิต แปลว่าเขาคงมีสัญชาตญาณในการเอาตัวรอดเวลาต้องสื่อสารกับชาวต่างชาติพอสมควร

“แม่ ผมกลับมาแล้วละ” เขาส่งเสียงไปก่อนตามความเคยชิน ขณะก้มลงถอดรองเท้าผ้าใบ

“เข้ามาสิ” เขาเรียกอินฮวาที่ยังยืนอยู่ดูหน้าตื่นๆ เล็กน้อย เธอค่อยๆ เดินเข้าไปในบ้านของเขา พอเห็นว่าตรงนี้ต้องถอดรองเท้า เธอก็

วางกระเป๋าลง ก้มลงถอดรองเท้าตามเขา

เฟย์ก้มลงไปหยิบกระเป๋าเดินทางให้โดยไม่ถามเธอ แล้วก็เดินนำเข้าไปในบ้าน แม่ของเฟย์เดินออกมาจากครัว อินฮวาเงยหน้าขึ้นก็เห็นหญิงวัยกลางคนหน้าตาใจดีอยู่ในชุดผ้ากันเปื้อน ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าแม่ลูกกันแน่ๆ หน้าเขาใจดีคล้ายแม่เขามาก

แม่ของเฟย์มีท่าทางงุนงงเล็กน้อย ลูกชายเธอไปมหาวิทยาลัย แต่กลับพาผู้หญิงที่ใหม่ไม่รู้จักกลับบ้านมาด้วย เฟย์วางกระเป๋าอีกอันฮวาลง ทำท่าก้มมือเสียใจให้เธอมานั่งตรงโซฟากลางห้องรับแขก อินฮวาทำตามแต่ก็ยังมึนงงทำอะไรตัวเองไม่ถูก ก็ไม่ใช่บ้านเธอนี่นะ แถมนวดส้อมด้วยคนแปลกหน้าทั้งหมด เธอโค้งตัวให้แม่เฟย์อย่างต่ำ ก่อนจะเดินไปนั่งมองไปรอบตัวด้วยแวตาคูตื้นๆ ตามเคย

เฟย์หันมาอธิบายกับแม่ “ผมเจอเธอตอนกลับบ้าน เธอเป็นนักท่องเที่ยวโดนวิ่งราวกระเป๋า ผมวิ่งตามไ้ใจจริงแต่ไม่ทัน มันหนีไปได้ แต่กระเป๋าคืนมา เธอไม่มีเงินไม่มีมือถือเลยจำที่พักไม่ได้ เธอมาจากเกาหลีนะแม่ ผมไม่รู้จะพาเธอไปไหน ก็เลยให้มาพักบ้านเราก่อน เดี่ยวผมไปเอาโทรศัพท์มาให้เธอใช้ก่อนนะแม่”

แม่เฟย์ทำหน้าตาใจเล็กน้อยเมื่อฟังลูกชายเล่าจบ “เดี๋ยวนี้แถวบ้านเราอันตรายจริง ลูกต้องระวังตัวหน่อยนะเฟย์ แล้วนี่ก็แปลก ทำไมเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวมาเที่ยวไกลขนาดนี้” เธอคิดเหมือนลูกชาย อีหหลานไม่ใช่งจังหวัดท่องเที่ยว แล้วก็อยู่ไกลจากในตัวเมืองมากด้วย

เฟย์มองไปทางอินฮวาที่ตอนนี้นั่งมองโน่นมองนี่อยู่ เขาเองก็แปลกใจเหมือนแม่เขานั่นแหละ “ผมว่าให้เธอพักอยู่กับเราไปก่อนได้ไหม เดี่ยวพอเธอจัดการแก้ปัญหาอะไรเสร็จ คงพอขยับขยายได้ แม่ลำบากใจหรือ

เปล่าที่ผมให้คนแปลกหน้ามาอยู่บ้าน แต่ผมว่าเธอก็ดูไม่ใช่คนไม่ดี น่าสงสารออก” เฟยถามแม่เชิงปรึกษาหารือ

แม่เฟยหลังจากมองอินฮวาก็หันมายิ้มให้เฟย “จะปล่อยผู้หญิงตัวคนเดียวไปอยู่ข้างนอกได้อย่างไร เงินก็ไม่มี แถมเจอเรื่องแบบนั้นมาอีก แม้ว่าน่าสงสารออก”

เฟยยิ้ม เขาก็นึกอยู่แล้ว แม่เขาใจดีจะตาย ขนาดแฟนคลับมาขึ้นรอเขาหน้าบ้าน แม่ยังเรียกให้เข้ามานั่งดื่มชาในบ้านเลย วันแรกที่เขากลับเข้าบ้านมาเจอแฟนคลับเป็นสิบนั่งกันเต็มห้องรับแขก วันนั้นเขายังงงไม่หายเลย เฟยคิดขึ้นมาแล้วก็ขำ แล้วแม่เฟยก็ขอตัวไปทำอาหารในครัวต่อ ปล่อยให้เขาจัดการเรื่องสาวชาวเกาหลีคนนี้เอง

เฟยเดินไปเรียกอินฮวา “เอ้อ...อินฮวา”

อินฮวาเงยหน้าขึ้น เธออยากบอกเขาว่า เกรงใจเขามาก แต่ก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร เพราะเขาดังฟังไม่รู้เรื่องนะ

เฟยเกาหัวเล็กน้อย ทำไมจะสื่อสารอะไรกันแต่ละที มันยากอย่างนี้ เขานึกอยากจะไปเรียนพูดอังกฤษได้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงกับเจย์ ก่อนจะตัดสินใจยกกระเป๋าเธอขึ้น

“ตามมาสิ เดี่ยวผมพาไปห้องพัก” เขาตัดสินใจเดินไปเลย เธอคงรู้เองจากท่าทาง

อินฮวาเดินตามเขาขึ้นบันไดไปชั้นสอง เฟยเดินไปที่ห้องนอนของเขา เปิดประตู อินฮวาเดินตามเข้าไป เธอมองไปรอบๆ เป็นห้องที่ดูเรียบมาก ทั้งที่นอน ผ้าปูเป็นสีขาว เฟอร์นิเจอร์เป็นไม้ทั้งหมด บ้านหลังนี้เป็นธรรมชาติจริงๆ ดูสบายๆ อย่างกับเป็นรีสอร์ทที่มาพักตากอากาศ แต่ที่ดูสะอาดตา คงเป็นภาพโปสเตอร์ขนาดใหญ่ที่ติดอยู่บนกำแพงห้อง

ลัทธิเพอร์สอนส์

เป็นรูปผู้ชายยืนเรียงกันสี่คน ทุกคนแต่งตัวแบบอยู่ในหน้าหนาว หนึ่งคนในภาพนั้น เรอมองแล้วก็หันกลับมามองผู้ชายที่กำลังยืนอยู่ในห้องเดียวกัน ใช้คนเดียวกันหรือเปล่าละ

เฟยวางกระเป๋าเดินทางเรอลง เขาเดินไปวางเป้ตัวเองบนโต๊ะหนังสือ หันกลับมาหาเธอใหม่ ตั้งใจสื่อสารกับเธออีกครั้ง “นี่ห้องผมเอง คุณพักที่นี่ก่อน” เขาคิดว่าห้องพักเขาเหมาะสมแล้วเพราะเธอเป็นผู้หญิง มีห้องส่วนตัวจะได้ทำอะไรสะดวก

อินสวาทั้งใจฟังที่เขาพูด เธอยกมือสองข้างโบกไปมา ส่ายหน้าจนผมสลวยปลิวไปมา “ไม่ได้นะ แล้วคุณจะไปอยู่ที่ไหน อันเกรงใจ” แค่นี้เธอก็เกรงใจจะแย่งอยู่แล้วที่มารบกวน และเขาก็กำลังบอกว่าจะยกห้องนอนให้เธออยู่อีกต่างหาก

เฟยแม้จะฟังไม่ออก แต่ดูจากท่าทางก็รู้ เขาส่ายหน้าเช่นกัน “ผมเป็นผู้ชาย และนี่ที่บ้านผม ผมจะนอนที่ไหนก็ได้ แต่คุณเป็นผู้หญิง คุณต้องอยู่ในห้อง เข้าใจไหม” กว่าที่จะพูดอธิบายได้แต่ละประโยค เฟยก็เหนื่อยแทบตาย

เขาถอนใจก่อนจะพูดต่อ “เออละ คุณอยู่ห้องนี้แหละ ไม่ต้องเกรงใจอะไรหรอก แค่อั้วคราวเอง” เขายืนยันทั้งท่าทางและน้ำเสียงให้เธออยู่ที่นี้

อินสวาทพอจะฟังเข้าใจในความหมายทั้งหมด เรอมองตาเขานิ่งขณะพูดว่า “Thank you” เบาๆ ด้วยแววตาขอบคุณแบบจริงใจ

เฟยพยักหน้า แบบเออเออะๆ แล้วก็ยืมให้เธอ “คุณหิวมั้ย”

อินสวาทืมให้แทนคำตอบ ส่ายหน้า เฟยก็เลยยืมบ้าง คือไม่รู้จะทำอะไร แล้วเขาก็เลยทำท่าทำขี้อือขี้ไม่บอกเธอประมาณว่า ให้อ่านตามสบายนะ ก่อนจะเดินออกจากห้องของตัวเองไป “เดี๋ยวผมเอามือถือมา

ให้คุณยืมใช้ คอมพิวเตอร์บนโต๊ะนั้นเปิดใช้ได้เลยนะ”

อินฮวาเป็นอยู่คนเดียวกลางห้องครูใหญ่ หลังจากที่เราประตูปานนั้นปิดลง แล้วเธอก็ค่อยๆ ก้มลงไปเปิดกระเป๋าเดินทาง ล้วงหยิบสิ่งหนึ่งขึ้นมา เป็นไดอารี่เล่มเล็กๆ มือขาวซีดจนแทบเห็นเส้นเลือดนั้นค่อยๆ เปิดสมุดเล่มนั้นออก แล้วหยิบรูปถ่ายที่สอดอยู่ในนั้นขึ้นมา ภาพนั้นเป็นภาพที่ค่อนข้างเก่าดูจากกระดาษที่คงผ่านระยะเวลามากมายปี ภาพต้นไม้ใหญ่หลายต้นที่ปลูกเรียงกันเป็นแนวยาว ทุกต้นมีลำต้นสีน้ำตาลเข้ม ใบสีเขียวสัมผัสกับแสงพริ้งเต็มต้น และร่วงลงมากองเต็มพื้นจนแทบไม่เห็นทางเดิน เห็นแต่ใบไม้ปกคลุมเต็มไปหมด อินฮวาพลิกภาพนั้นขึ้น ด้านหลังเขียนด้วยลายมือหวัดๆ เธอยืมออกมาเล็กน้อย แม้ว่าจะดูเป็นรอยยืมที่แสนเศร้า เมื่อมองสิ่งที่กำลังถืออยู่ในมือ

“ขอบคุณนะของเท ฉันรู้ว่าเพราะคุณจนถึงได้มาถึงที่นี่โดยปลอดภัย”
อินฮวาพูดกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ ห้องด้วยท่าทีสงบ

ร่างสูงโปร่งในชุดนอนลายสก๊อตสีน้ำเงินที่ตอนนั้นนอนจมอยู่บนโซฟากลางห้องรับแขก ภายใต้ผ้าคลุมสีขาวผืนหนาพลิกขยับไปมา เมื่อแสงสว่างที่ส่องเข้ามาทางกระจกเงาของเขา เพยบิดตัวอย่างเกียจคร้าน ดูไม่ค่อยเต็มใจจะตื่นนัก เขาค่อยๆ ขยับลุกขึ้น เอามือขยี้ตา ผมสีน้ำตาลประกายสัมผัสที่ติดกับสีของคิ้วที่ดำดำของเขาตอนนี้ดูยุ่งฟูเหมือนสิ่งใด

เพยนั่งพิงโซฟาตัวยาวที่เขาอาศัยนอนเมื่อคืนอย่างงัวเสียอยู่พักใหญ่ กว่าที่จจะรู้สึกตัวตื่นเต็มที่และเริ่มนึกถึงเรื่องราวที่ประสบมาเมื่อวาน

เขาก็ตาขวาง มันไม่ใช่ฝันสินะ หลักฐานก็คือเขาต้องมานอนที่นี่เพราะยกห้องนอนให้เธอ สาวชาวเกาหลีคนนั้นที่เขาพามาบ้าน เมื่อคืนสรุปเธอก็พักนอนค้างที่นี่

“กินข้าวลูก เพย” เสียงแม่ของเขาเรียกเมื่อเห็นเพยที่ตอนนี่แต่งตัวเรียบร้อยในเสื้อไหมพรมแขนยาวปิดคอสีน้ำตาลเข้มเดินลงมาจากบันได เพยเดินไปนั่งที่โต๊ะอาหาร วางเป้ที่สะพายอยู่บนไหล่ลงบนเก้าอี้ข้างตัว เขามองข้ามมองขวา

แม่ของเขาตักข้าวมาวางให้ตรงหน้า บอกเขายิ้มๆ “มองหาอื่นสิวาเหวอ”

เพยมองหน้าแม่ๆ ที่ดูจะเรียกชื่อตัวหญิงสาวแปลกหน้าเสียฟังดูสนิทสนมเสียว “แม่รู้จักเธอแล้วเหวอ”

แม่เขายิ้ม เดินไปจับนู๋ทอี่ตามประสาแม่บ้านที่เคาน์เตอร์ และพูดไปด้วย “เขาคืนตั้งแต่เช้าแล้ว ลงมาช่วยแม่ทำอาหารในครัวด้วย แม่บอกไม่ต้องก็ไม่ยอม”

เพยอมยิ้มเล็กน้อย หยิบตะเกียบขึ้นมา “แล้วนี่เธอไปไหนล่ะ”

“คงเดินเล่นอยู่หน้าบ้าน แม่ให้เขากินข้าวเรียบร้อยแล้ว นี่มันสายแล้ว ถ้ารอลูกตื่น คงหิวตายไปก่อนพอดี” เธอแซวลูกชายที่แสนซนของเขาของเธอ

เพยเปิดประตูเดินออกมาหน้าบ้าน วันนี้เขาจะไม่มหาวิทยาลัยเพื่อรับใบแจ้งผลสอบ แล้วเขาก็ต้องหยุดยืนมองภาพที่อยู่ตรงหน้าอย่างอึ้งๆ หญิงสาวผมยาวสลวยสีน้ำตาลเข้มสะท้อนเป็นประกายกับแสงแดดอ่อนๆ ที่ส่องลงมาในฤดูหนาว ร่างบางของเธออยู่ในชุดกระโปรงยาวกับเสื้อสีขาว

สวมทับด้วยเสื้อกันหนาวแขนยาว เธอกำลังนั่งเล่นกับลูกที่ สุนัขตัวใหญ่
ของเขาอย่างร่าเริง ท่ามกลางบรรยากาศที่แวดล้อมไปด้วยต้นไม้บริเวณ
บ้านเขา

ทั้งที่อยู่ที่นี่มาตั้งแต่เกิด แต่เพยกลับไม่เคยรู้สึกว่าต้นไม้ในบ้าน
ของเขาจะให้บรรยากาศสดชื่นเช่นวันนี้มาก่อนเลย เขาเดินเข้าไปหาเธอ
หญิงสาวลูกชิ้นยิ้มให้เขา มือยังลูบหัวลูกก็อยู่

“เมื่อคืนคุณหลับสบายดีไหม” เขาทำมือประสานกันแนบแก้มเป็น
คำใบ้ท่อนอน อื่นฮวียิ้มกว้างมากขึ้นพยักหน้า เพยเริ่มรู้สึกว่าหน้าหนาว
วันนี้อบอุ่นกว่าทุกวัน

อื่นฮวียิ้มกว้างมากขึ้นจะพูดกับเขา เพยก็ลงมือไปกลั่นิดหนึ่งตั้งใจ
ฟัง “ขอบคุณนะคะที่ให้ฉันยิ้มโทรศัพท์” เธอทำท่าพูดโทรศัพท์ประกอบ
การเล่า

เพยพยักหน้าเข้าใจ “โอเค ไม่เป็นไร”

อื่นฮวียิ้มดีใจเมื่อเห็นเขาเข้าใจ “ฉันทัวร์ ไประบบบัตรเครดิตแล้ว
แต่บัตรใหม่ต้องไปทำที่ธนาคาร”

เพยฟังชื่อธนาคารที่เธอบอกว่า ต่างจังหวัดแถวนี้ไม่มีหรอก ต้องเข้า
เมืองนั่นแหละถึงจะมีสาขานั้นตั้งอยู่ “ไว้มหาไป” เขาบอกอย่างใจดี

“ถ้าได้บัตรเครดิตมาแล้วฉันจะรีบไปนะ” เธอเหินห่างทางไปที่พัก
ในเมืองแล้ว โรงแรมที่เธอจองไว้ ถึงจะไปล่าช้ากว่ากำหนดจอง แต่ที่นี้
ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว เธอว่ามันน่าจะพอมีห้องว่างให้พักสักห้อง แล้วเธอ
ก็ต้องหาซื้อโทรศัพท์มือถือแล้วก็เบอร์ใหม่ไว้ใช้ที่นี้ชั่วคราวด้วย ไม่อย่าง
นั้นคงไปไหนมาไหนไม่ถูก

“ไม่ต้องเกรงใจ” เพยโบกมือไปมา

“คุณกำลังจะไปไหนเหรอ”

“มหา’ลัย”

อินสวาททำหน้าสนใจ “ฉันไปด้วยได้ไหม”

“ได้สิ” เพียอี้ม “ฉันขากลับผมจะพาคุณเข้าเมืองไปธนาคาร” เขาคิดว่าเขาก็ไม่ได้มีเงินแล้ว ช่วงนี้ว่าง แวะไปเอาผลสอบ รายละเอียดการขอจบเท่านั้นเอง ไม่ได้ลำบากอะไร แล้วเขาก็ออกเดินโดยมีอินสวาทเดินตาม

ที่มหาวิทยาลัยวันนี้คนค่อนข้างบางตาเพราะเป็นช่วงปิดเทอม เพียเดินไปที่ห้องฝ่ายทะเบียน เขาหันมาบอกหญิงสาวที่มาด้วยกัน ตอนนี้อากำลังมองรอบๆ อย่างสนใจ “ได้ยวคุณรอผมตรงนี้นะ”

อินสวาทหันมามองเพียที่กำลังยืนอยู่ตรงนี้ และชี้ไปที่ห้องฝ่ายทะเบียน “ผมต้องไปติดต่อกันนี้นะ” มันมีป้ายภาษาจีนและภาษาอังกฤษติดที่ประตูได้ด้วย เธอก็เลยเข้าใจ พยักหน้าให้เขา แล้วเพียก็เดินเข้าไป

เพียเอาผลสอบเสร็จก็เดินออกมา เขามองเห็นอินสวาทยืนอยู่ตรงบันไดกลางติดด้านล่างไม่ไกลออกไปนัก เธอกำลังมองต้นไม้ที่อยู่บริเวณสนามหญ้าของมหาวิทยาลัยอย่างสนใจ

“คุณชอบต้นไม้เหรอ” เพียเดินไปยืนข้างๆ อินสวาทหันมามองเขา พยักหน้ายิ้มให้บางๆ เพียดูร่าเริงมากกว่าตอนเข้าไป

“ผลสอบของผม” เขาส่งกระดาษสีขาวใบหนึ่งที่ถือมาให้เธอดูพลางพูดต่ออย่างกระตือรือร้น “สอบผ่านทุกวิชาเลย ไม่ตกสักตัว”

เขากำลังดีใจมากเรื่องผลสอบ และอยากจะบอกให้ใครสักคนฟัง อินสวาทอยู่ตรงนี้พอดี เขาเลยบอกกับเธอเป็นคนแรก สำหรับคนอื่นๆ นั้นอาจจะเป็นเรื่องธรรมดาที่สอบผ่าน แต่สำหรับเพีย เขาก็เป็นเรื่อง

พิเศษมากทีเดียว ที่ครั้งนี้เขาสอบผ่านทั้งหมด เนื่องจากเขาต้องทำงานอย่างหนัก และไม่ค่อยมีเวลาอ่านหนังสือสอบเท่าคนอื่น ๆ กลัวว่าจะเรียนจบช้ากว่านั่นเอง

อินฮวาก็มาดูผลสอบของเขา พอดูตรงเกรดออก เธอเงยหน้ายิ้มให้เขา “ดีใจด้วยค่ะ คุณเก่งจัง” เธอชูนิ้วโป้งให้เขา

เฟยหยกหันหน้ายิ้ม เขาพอจะเดาความหมายได้ วันนี้เป็นวันดีอีกวันหนึ่งในช่วงพักร้อนของเขาเลยทีเดียว เฟยเก็บเอกสารต่าง ๆ ที่ต้องใช้ลงใส่กระเป๋า และก็ถามเธอ “คุณอยากเดินเล่นหน่อยไหม แถวนี้น่ารักนะ แล้วค่อยไปธนาคารกัน”

อินฮวาพยักหน้าตอบรับ ก่อนจะออกเดินนำหน้าเขาไปอย่างกระตือรือร้น

เฟยยิ้มมองด้านหลังของหญิงสาว แล้วเขาก็รู้สึกทึ่งจริงๆ แล้ว การสื่อสารกับเธอมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเย็นจนเกินไปนัก แม้จะใช้แค่คำพูดสั้น ๆ แต่ก็สามารถเข้าใจกันได้ และเขาก็เริ่มรู้สึกเป็นธรรมชาติมากขึ้นเวลาพูดคุยกับเธอ ไม่เกร็งหรืออึดอัดเท่าเมื่อก่อน เขาคิดก่อนจะเดินตามเธอไป

Chapter 4

เฟย์กำลังนั่งอยู่ตรงพนักกลางห้องรับแขก บนโต๊ะเตี้ยๆ ตรงหน้า
มิกล้องและอุปกรณ์หลายอย่างเกี่ยวกับการถ่ายภาพวางอยู่เต็มไปหมด
เฟย์หยิบกล้องสีดำตัวใหญ่ยี่ห้อแคนนอนขึ้นมาเปิดช่องถอดใส่แบตเตอรี่
และหมุนเลนส์เปลี่ยนเข้าออกอย่างชำนาญ เสียงแม่ของเขาเดินมาหยุด
ยืนหน้าห้อง

“เฟย์ เลียแม่ไปซื้อของหน่อยนะ อยู่เฝ้าบ้านนะลูก ไม่ได้ออกไป
ไหนซะใหม่”

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ มือยังจัดกล้องต่อไป

แม่ของเขาพูดอีกทีก่อนจะเดินออกไป “แล้วเดี๋ยวเรียกอินสวากิน
ข้าวด้วยล่ะ นี่ก็บ่ายกว่าแล้ว แม่ทำไว้ให้แล้วในครัวนะ”

เฟย์พยักหน้าให้แม่เขาอีกครั้ง เมื่อเสร็จจากกล้องถ่ายรูป เขาก็
หันไปมองอินสวากิน ร่างบางในชุดเสื้อแขนยาวสีขาวกำลังนั่งเล่นกับลัคกี
อยู่ตรงชานบ้าน เป็นบริเวณพื้นไม้เล็ก ๆ ที่ยื่นออกไปจากห้องรับแขก ติด
กับสวนของบ้านเขา เฟย์ลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูที่เป็นกระจกบานใหญ่
เลื่อนออก เขาเดินไปนั่งข้างๆ เธอ ลัคกีหันมาเห่าทักเขาสองสามที ก่อน

จะวางหัวลงบนตักอื่นฮวาต่อ

เฟยส่ายหน้า ลัทธิทำทางจะชอบผู้หญิงคนนี้นักกว่าเขาซึ่งเป็น
เจ้าของชะอีก แล้วเขาก็พูดกับเธอ “คุณหิวมั๊ย”

เฟยมองเธอตอบคำตอบ ใบหน้าด้านข้างดูขาวใสจนเห็นเส้นเลือด
จางๆ ข้างกายเธอมีสมุดเล่มเล็กเหมือนไดอารี่วางอยู่ด้วย เฟยสังเกต
เห็นว่าเธอมักจะไปไหนมาไหนโดยพกมันไปด้วยเสมอ คงเป็นของสำคัญ
ของเธอ

อินฮวาหันมามั้มให้เขา ส่ายหน้า เส้นผมยาวๆ สะบัดพลิ้วตามแรง
ลม มือเธอยังลูบหัวลัทธิและก็นั่นไปดูต้นไม้ต่อ ทำทางเธอจะชอบต้นไม้
จริงๆ

แล้วอินฮวาก็ชี้มือไปตรงต้นไม้เล็กๆ ริมรั้ว “นั่นต้นอะไรคะ”

“อ้อ มะลิ แต่ตอนนี้ มันยังไม่ออกดอกนะ” เขาพยายามอธิบาย
อินฮวาดังใจฟังแล้วก็พยักหน้า

“คุณเป็นคนปลูกเองเหรอ” เธอทำท่าประจบเขาถึงเข้าใจ

“เปล่า” เฟยยิ้มส่ายหน้า “แม่ผมปลูกนะ”

เฟยมองกล้องถ่ายรูปที่อยู่ในมือ เขานึกไปถึงเมื่อวานตอนที่เขา
ไปเอาผลสอบเสร็จ ระหว่างที่พาอินฮวาเดินเล่นในมหาวิทยาลัย เขาก็
เดินสวนกับรุ่นน้องคนหนึ่งนั่นเอง

‘อาเหวินมาทำอะไรนะ มีสอบเหรอ’

‘พี่เฟย’ อาเหวิน รุ่นน้องหน้าตาคมเข้มเดินเข้ามาตามเสียงเรียก
อย่างคุ้นเคย ‘เปล่าครับ ผมสอบเสร็จแล้ว นี่มาเอาผลสอบ แล้วพี่ล่ะ ไม่
ได้เห็นหน้ารุ่นพี่ตั้งนาน’ เขาถามเสร็จก็ชะเง้อมองอินฮวาที่ตอนนี้ยืนอยู่
ด้านหลังของเฟย เธอมั้มให้เล็กน้อย ก่อนจะหันตัวไปดูในต้นไม้ต่อ ยังไง

ก็ฟังเขาพูดกันไม่รู้เรื่อง

เฟย์หันไปมองตามรุ่นน้องแล้วก็อธิบายเมื่ออาเหวินทำหน้าที่แบบสงสัย ‘เพื่อนนะ เป็นคนต่างประเทศ มาเที่ยวที่นี่’

อาเหวินพยักหน้า ‘เหวอครับ อิม หน้าคุณๆ แะะ’ แล้วเขาก็หันมาทำหน้าที่เล่นใส่เฟย์ ‘อันแน่ เดียวนี้รุ่นพี่รู้จักมีเพื่อนต่างชาติดกับเขา แถมสวยชะด้วย เพื่อนหรือแฟน บอกมาตรงๆ ดีกว่านะ’

เฟย์หัวเราะ ดึงเอาหนังสือที่อาเหวินถืออยู่มาอ่านตีหัวเขาเบาๆ ‘ทะเล้งแล้วๆ’

โชคคือนะที่เธอฟังจีนไม่รู้เรื่อง เฟย์คิด หันไปมองเธอนิดหนึ่ง สวยเหวอ เขาไม่เคยสังเกตแะะ ก็คงสวยละมั้ง ผมยาว ผิวขาว แต่ผู้หญิงก็เหมือนๆ กันหมดในความคิดของเฟย์ เพียงแต่คนนี้จัดว่าแปลกสำหรับเขามากกว่า

อาเหวินเอามือจัดทรงผมแล้วก็ทำหน้าที่แบบนึกอะไรขึ้นได้ รีบบอกเฟย์ ‘เออ รุ่นพี่ ได้เข้าไปที่ชมรมบ้างหรือเปล่าครับ’ อาเหวินหมายถึงชมรมถ่ายภาพของมหาวิทยาลัย เฟย์อยู่ชมรมนี้ตั้งแต่ตอนเรียนปีหนึ่ง เขาชอบถ่ายรูปเป็นงานอดิเรก

‘เปล่า ไม่ได้เข้าไปเลย ยังไม่มีเวลานะ’

อาเหวินพยักหน้าอย่างเข้าใจ ‘เดือนหน้า เราจะมีนิทรรศการ ชมรมเราก็ต้องมีผลงานโชว์ด้วย รุ่นพี่ลองถ่ายภาพมาสิอะ เดียวเราจะคัดเลือกไปประกวดกันด้วย หัวข้อภาพถ่ายในฤดูหนาว’

เฟย์พยักหน้าช้าๆ ‘อิม ว่าจะลองดูนะ ช่วงนี้พอมีเวลาว่างเหมือนกัน’

‘ดีครับ แล้วถ้าว่างก็เข้าไปที่ชมรมมั่งนะอะ เพื่อนๆ และก็พวกรุ่นน้อง

เกี่ยวกับผู้เขียน

作家 หรือ จั๊วเจียว เป็นนามปากกาของ มารติ ดวงนภา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะครุศาสตร์บัณฑิต เอกภาษาไทย จากรั้วจามจุรียุคคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับเกียรตินิยมอันดับ 1 จากนั้นเข้ารับการศึกษต่อในเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสารสนเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันรับราชการและศึกษาต่อทางด้านกฎหมาย ควบคู่ไปกับการแต่งนิยายเป็นงานอดิเรก

ผลงานที่ผ่านมา

1. ทำนองรัก...จังห่วยหัวใจ 1, 2549 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
2. ทำนองรัก...จังห่วยหัวใจ 2, 2549 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
3. Fallen ยิ่งรัยยิ่งรัก, 2550 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
4. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 1, 2550 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
5. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 2, 2550 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
6. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 3, 2550 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
7. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 4, 2550 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
8. Love's S.O.S. สัญญารักจากหัวใจ, 2550 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
9. Betrayed เล่ห์รัยอุบายรัก, 2551 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
10. คุณหนูรุ่นวายกับนายหน้าโหด, 2551 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
11. ยัยตัวรัยกับนายขี้เกียจ, 2551 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
12. Voice of Love เสียงกระซิบของหัวใจ, 2551 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
13. Eden ปาฏิหาริย์รัก...คืนใจ, 2553 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
14. Amour กรุ่นหัวใจ...กลืนอายรัก, 2553 (สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์)
15. กลลغامเทพ, 2554 (สำนักพิมพ์ fine book)
16. Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน, 2564
17. CUPID'S กลลغامเทพ, 2564